

de acum, să căutăm cu toată puterea noastră să pășim cu fermitate pe calea binecuvântată a Salvatorului – căci faptul de a ne vedea clar pe noi înșine reprezintă începutul înțelepciunii.

Făcând astfel, Dumnezeu nostru generos ne va duce de mână; vom fi „întăriți și binecuvântați din cer”¹⁴.

Preaiubiții mei prieteni, un prim pas pe această cale minunată și plină de satisfacții a uceniciei adevărate este acela de a ne adresa simpla întrebare:

„Nu cumva sunt eu, Doamne?”.

Despre aceasta depun mărturie și vă las binecuvântarea mea, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Matei 26:21–22; subliniere adăugată.
2. Matei 7:3, 5.
3. Vezi Errol Morris, „The Anosognosic's Dilemma: Something's Wrong but You'll Never Know What It Is”, *New York Times*, 20 iunie 2010; opinionează. blogs.nytimes.com/2010/06/20/the-anosognosics-dilemma-1.
4. Vezi Justin Kruger și David Dunning, „Unskilled and Unaware of It: How Difficulties in Recognizing One's Own Incompetence Lead to Inflated Self-Assessments”, *Journal of Personality and Social Psychology*, dec. 1999, p. 1121–1134. „În urma a patru teste, autorii au aflat că cei care se încadrau în sfertul cu notele cele mai mici la testele legate de umor, gramatică și logică își supraestimau exagerat de mult performanța și abilitatea la test. Deși notele lor au fost foarte mici, ei credeau că s-au descurcat bine la test” (din rezumatul cu privire la acest studiu, găsit la psycnet.apa.org/?&fa=main.doiLanding&doi=10.1037/0022-3514.77.6.1121).
5. Vezi Marshall Goldsmith, *What Got You Here Won't Get You There* (2007), capitolul 3. Cercetătorul a rugat trei acționari să-și evalueze propriile contribuții la succesul companiei. Suma procentajelor declarate de fiecare în ceea ce privește contribuția personală a fost 150%.
6. 1 Timotei 1:11.
7. 2 Corinteni 4:4.
8. Luca 12:34.
9. Efeseni 3:18.
10. Doctrină și legăminte 4:6.
11. Vezi Alma 17:11.
12. Vezi Eter 12:27.
13. Iacov 4:6, 10.
14. Doctrină și legăminte 1:28.

Președintele Henry B. Eyring
primul consilier în Prima Președinție

Preoția pregătitoare

În pregătirea în cadrul preoției, „arată-mi” contează mai mult decât „spune-mi”.

Sunt recunoscător să mă aflu alături de deținătorii preoției lui Dumnezeu, care, în această seară, se află în locuri din întreaga lume. Vă mulțumesc pentru credința, slujirea și rugăciunile dumneavoastră.

Mesajul meu din această seară se referă la Preoția aaronică. Este adresat nouă, tuturor celor care ajută la îndeplinirea promisiunilor făcute de Domnul aceluia care dețin ceea ce scripturile numesc „preoția cea mai mică”¹. Aceasta este numită și preoția pregătitoare. Despre această pregătire glorioasă voi vorbi în seara aceasta.

Planul Domnului pentru lucrarea Sa cuprinde multă pregătire. El a pregătit pământul pentru ca noi să trăim experiența testelor și ocaziilor din viața muritoare. În timp ce ne aflăm aici, suntem în ceea ce scripturile numesc „stare de pregătire”².

Profetul Alma a descris importanța crucială a acestei pregătiri pentru viața eternă, unde putem trăi pentru totdeauna ca familii alături de Dumnezeu Tatăl și Isus Hristos.

El a explicat necesitatea pregătirii în acest fel: „Și noi vedem că moartea vine asupra omenirii, da, moartea despre care Amulec a vorbit, care este moartea vremelnică; cu toate acestea, a existat un spațiu oferit omului, în care el se poate pocăi; de aceea

această viață a devenit o stare de încercare; un timp de pregătire pentru a-L întâlni pe Dumnezeu; un timp de pregătire pentru acea stare fără de sfârșit despre care noi am vorbit, care vine după învierea morților”³.

Așa cum timpul care ne-a fost acordat să trăim în viața muritoare este destinat pregătirii pentru a-L întâlni pe Dumnezeu, timpul care ni se acordă să slujim în Preoția aaronică este menit să ne pregătească să învățăm cum să acordăm ajutor vital altora.

Așa cum Domnul acordă ajutorul pe care îl cerem pentru a trece testele din viața muritoare, tot așa El ne trimite ajutor pentru pregătirea noastră în cadrul preoției.

Mesajul meu se adresează atât aceluia pe care Domnul îi trimite să ajute la pregătirea deținătorilor Preoției aaronice, cât și aceluia care dețin Preoția aaronică. Mă adresez taților. Mă adresez episcopilor. Și mă adresez aceluia deținătorii ai Preoției lui Melchisedec cărora li s-a acordat încrederea de a fi colegi și învățători ai tinerilor băieți care se află în cursul pregătirii din cadrul preoției.

Am cuvinte de laudă și recunoștință pentru mulți dintre dumneavoastră din întreaga lume și de-a lungul timpurilor.

Aș da dovadă de neglijență dacă nu aș vorbi despre un președinte de ramură și un episcop din tinerețea mea. Am devenit diacon la vârsta de 12 ani într-o mică ramură din estul Statelor Unite. Ramura era atât de mică, încât fratele meu mai mare și cu mine eram singurii deținători ai Preoției aaronice până când tatăl meu, care era președintele ramurii, a invitat un bărbat de vârstă mijlocie să se alăture Bisericii.

Noul convertit a primit Preoția aaronică și, împreună cu ea, chemarea de a veghea asupra Preoției aaronice. Îmi amintesc de parcă ar fi fost

ieri. Îmi amintesc frumoasele frunze de toamnă și pe acel nou convertit care ne însoțea, pe fratele meu și pe mine, să ajutăm o soră văduvă. Nu-mi amintesc despre ce era proiectul, dar îmi amintesc sentimentul că puterea preoției ne-a ajutat să facem ceea ce, am aflat mai târziu, spusese Domnul că trebuia să facem toți, pentru a ni se ierta păcatele și a ne pregăti astfel să-L vedem.

Când mă gândesc la acea perioadă, simt recunoștință pentru un președinte de ramură care a chemat un convertit nou să-L ajute pe Domnul să pregătească doi băieți care, la rândul lor, aveau să fie, într-o zi, episcopi însărcinați să se îngrijească de cei săraci și de nevoiași și să prezideze asupra preoției pregătitoare.

Eram încă diacon când familia noastră s-a mutat într-o episcopie mare din Utah. A fost prima oară când am simțit puterea unui cvorum complet al Preoției aaronice. De fapt, a fost prima oară când am văzut un astfel de cvorum. Iar, mai târziu, a fost prima oară când am simțit puterea și binecuvântarea unui episcop care prezida în cadrul unui cvorum al preoților.

Episcopul m-a chemat să fiu primul asistent în acel cvorum al preoților. Îmi amintesc că el însuși preda cvorumului – deși era foarte ocupat și existau și alți bărbați talentați pe care i-ar fi

putut chema să facă aceasta. A cerut ca scaunele din clasă să fie așezate în cerc. Mi-a cerut să mă așez pe scaunul de lângă el, în dreapta sa.

Puteam privi peste umărul său în timp ce preda. Uneori, privea în jos la notițele scrise cu grijă în micuțul blocnot din piele de pe genunchi și la scripturile uzate și marcate de pe celălalt genunchi. Îmi amintesc emoțiile pe care le aveam în timp ce el povestea despre actele de curaj din cartea lui Daniel și își depunea mărturia despre Salvator.

Îmi voi aminti întotdeauna cum Domnul cheamă colegii așezate cu grijă să lucreze cu deținătorii ai preoției pregătitoare.

Episcopul meu avea consilieri puternici dar, din motive pe care nu le-am înțeles atunci, m-a sunat de mai multe ori acasă și mi-a spus: „Hal, am nevoie să-mi fii coleg pentru a face câteva vizite”. Odată, m-a luat în vizită la casa unei surori văduve care locuia singură și nu avea alimente în casă. Pe drumul spre casă, a oprit mașina, și-a deschis scripturile și mi-a spus de ce o tratase pe acea văduvă ca și cum ea avea puterea nu numai să se îngrijească de sine, ci și să-i ajute pe alții în viitor.

O altă vizită a fost la un bărbat care lipsise mult timp de la Biserică. Episcopul meu l-a invitat să vină din nou alături de sfinți. Am simțit dragostea lui față de cineva care mie îmi părea a fi un dușman rebel și greu de iubit.

Iar altă dată, am vizitat o familie unde două fetițe au fost trimise de părinții lor alcoolici să ne răspundă la ușă. Fetițele au spus prin ușa cu plasă că mama și tata dormeau. Episcopul le-a vorbit, zâmbind și laudându-le bunătatea, timp de peste zece minute, după cum mi s-a părut mie. În timp ce ne îndepărtam, el a spus încet: „A fost o vizită bună. Acele fetițe nu vor uita niciodată că am venit”.

Două dintre binecuvântările pe care un coleg senior din cadrul preoției le poate da sunt încrederea și un exemplu de afecțiune. Am văzut aceasta când fiul meu a primit, în echipa de învățători de acasă, un coleg care avea o experiență în preoție mult mai bogată decât el. Colegul lui fusese președinte de misiune de două ori și slujise și în alte funcții de conducere.

Înainte de a vizita una dintre familiile desemnate lor, acel conducător al preoției experimentat a solicitat să-l viziteze acasă pe fiul meu. Ei mi-au permis să fiu de față. Colegul mai vârstnic a început vizita cu o rugăciune în care a cerut ajutor. Apoi, a spus fiului meu, aproximativ următoarele: „Cred că ar trebui să le predăm o lecție care să fie pentru această familie ca o chemare la pocăință. Cred că nu ar primi prea bine mesajul de la mine. Cred că ar primi mai bine mesajul de la tine. Ce crezi despre acest lucru?”

Imi amintesc teroarea din ochii fiului meu. Încă pot simți fericirea pe care am simțit-o în acel moment în care fiul meu a acceptat dovada de încredere.

Nu a fost o întâmplare că episcopul i-a pus pe cei doi în aceeași echipă. Printr-o pregătire atentă, colegul senior a aflat sentimentele pe care le avea familia pe care urmau să-o viziteze ca învățători. Prin inspirație, el a simțit că trebuia să facă un pas înapoi, să se încreadă într-un tânăr lipsit de experiență pentru a chema copiii lui Dumnezeu la pocăință și protecție.

Nu cunosc rezultatul vizitei lor, dar știu că un episcop, un deținător al Preoției lui Melhisedec, și Domnul pregăteau un băiat să fie un bărbat deținător al preoției și, într-o zi, episcop.

Astfel de relatări privind succesul pregătirii în cadrul preoției vă sunt cunoscute din ceea ce ați văzut și ați

trăit în viețile proprii. Ați cunoscut și ați fost astfel de episcopi, colegi și părinți. Ați văzut mâna Domnului în pregătirea dumneavoastră pentru îndatoririle preoției pe care El a știut că le veți avea de îndeplinit.

Noi, toți cei din cadrul preoției, avem obligația de a-L ajuta pe Domnul să-i pregătească pe alții. Există unele lucruri pe care le putem face și care ar putea fi cele mai importante. În timp ce predăm doctrina, mai puternice decât cuvintele vor fi exemplele noastre de vieți trăite conform Evangheliei.

Esențial în slujirea noastră în cadrul preoției este să-i invităm pe oameni să vină la Hristos prin credință, pocăință, botez și primirea Duhului Sfânt. Președintele Monson, de exemplu, a rostit cuvântări pentru a inspira cu privire la toate aceste doctrine. Dar ceea ce știu că a făcut pentru oameni, misionari și prieteni ai Bisericii când a prezidat asupra misiunii din Toronto mă motivează să acționez.

În pregătirea în cadrul preoției, „arată-mi” contează mai mult decât „spune-mi”.

Acesta este motivul pentru care scripturile sunt atât de importante în pregătirea noastră în cadrul preoției. Ele sunt pline de exemple. Mă simt de parcă l-aș vedea pe Alma urmând porunca îngerului și mergând în grabă înapoi pentru a propovădui oamenilor ticăloși din Amoniha, care îl alungaseră.⁴ Simt frigul din celula închisorii, din clipa în care Dumnezeu a spus profetului Joseph să fie curajos și că asupra sa se veghează.⁵ Cu aceste descrieri din scripturi în minte, putem fi pregătiți să îndurăm în slujirea noastră atunci când pare a fi greu.

Un tată sau un episcop ori un coleg de echipă senior, care arată că are încredere într-un deținător tânăr al preoției, poate schimba viața acestuia. Odată, un membru al Cvorumului celor Doisprezece l-a rugat pe tatăl meu să scrie un scurt material despre știință și religie. Tatăl meu era un om de știință cunoscut și un deținător al preoției credincios. Îmi amintesc încă momentul în care mi-a înmănat materialul pe care îl scrisese și a spus: „Înainte de a-l trimite, doresc să-l

citești. Vei ști dacă este bine”. El avea cu 32 de ani mai mult decât mine și era incomensurabil mai înțelept și mai inteligent.

Încă mă simt întărit de încrederea pe care mi-a acordat-o un tată și un bărbat deținător al preoției măreț. Știam că nu era vorba de încrederea sa în mine, ci în faptul că Dumnezeu putea și avea să-mi spună ce era adevărat. Dumneavoastră, colegi cu experiență, îi puteți binecuvânta pe tinerii deținători ai preoției pregătitoare ori de câte ori le arătați acest fel de încredere. Îi va ajuta să se încreadă în inspirația calmă pe care o vor simți când, într-o zi, își vor așeza mâinile pentru a pecetlui binecuvântarea de vindecare a unui copil despre care doctorii spun că va muri. Această încredere m-a ajutat de multe ori.

Măsura succesului nostru în pregătirea altora în cadrul preoției va depinde de măsura în care îi iubim. Acest lucru se va vedea mai ales atunci când va trebui să-i corectăm. Gândiți-vă la momentul în care un deținător al Preoției aaronice face, poate la masa de împărtășanie, o greșală în înfăptuirea unei rânduiei. Aceasta este o problemă serioasă. Uneori greșeala impune îndreptarea ei în mod public și posibilitatea apariției resentimentului, a sentimentului că ești umilit și chiar respins.

Vă veți aminti sfatul Domnului: „Muștrând cu severitate la timpul

necesar, când sunt inspirați de Duhul Sfânt; și, după aceea, arătându-i aceuia pe care l-ai muștrat o dragoste sporită pentru ca el să nu te considere ca dușmanul său”⁶.

Cuvântul *sporită* are o semnificație deosebită în pregătirea deținătorilor preoției, atunci când ei au nevoie să fie corecțai. Cuvântul sugerează o sporire a dragostei care exista deja. Ceea ce trebuie arătat este că dragostea a sporit. Aceia dintre noi care îi pregătesc pe deținătorii preoției îi vor vedea, cu siguranță, făcând greșeli. Înainte de a fi corecțai de dumneavoastră, ei trebuie să fi simțit, înainte și în mod ferm, dragostea dumneavoastră. Înainte de a accepta corecția dumneavoastră, trebuie să simtă că îi prețuieți sincer.

Domnul Însuși are față de cei care dețin preoția cea mai mică un respect care le onorează potențialul și valoarea pe care o au pentru El. Ascultați cuvintele rostite de Ioan Botezătorul când a fost restaurată Preoția aaronică: „Vouă, tovarășilor mei în slujire, în numele lui Mesia, eu vă confer Preoția lui Aaron, care deține cheile slujirii îngerilor, ale Evangheliei pocăinței și ale botezului prin scufundare pentru iertarea păcatelor; și aceasta nu va mai fi niciodată luată de pe pământ, până ce fiii lui Levi nu vor oferi din nou Domnului o ofrandă în neprihănire”⁷.

Preoția aaronică este o anexă a

preoției mai mari sau a Preoției lui Melhisedec.⁸ În calitate de președinte al întregii preoții, președintele Bisericii prezidează și asupra preoției pregătitoare. Mesajul său de-a lungul anilor de a participa la salvare este în armonie perfectă cu mandatul de a aduce în viețile altora Evanghelia pocăinței și botezului.

Cvorumurile de diaconi, învățători și preoți se sfătuiesc periodic cum să aducă la Domnul pe fiecare membru al cvorumului. Președințiile desemnează membri care să-și ofere ajutorul cu credință și dragoste. Diaconii distribuie împărtășania cu pioșenie și credința că membrii vor simți efectul ispășirii și se vor hotărî, când iau din acele simboluri sacre, să țină poruncile.

Învățătorii și preoții se roagă alături de colegii lor să îndeplinească însărcinarea de a veghea asupra Bisericii, asupra fiecărui membru în parte. Și membrii acelor echipe se roagă împreună când află nevoile și speranțele capilor familiilor. Când fac aceasta, ei se pregătesc pentru marea zi în care vor prezida ca tată, cu credință, asupra familiei proprii.

Depun mărturie că toți cei care slujesc împreună în preoție pregătesc un popor pentru venirea Domnului la Biserica Sa. Dumnezeu Tatăl trăiește. Eu știu – eu știu – că Isus este Hristosul și că El ne iubeste. Președintele Thomas S. Monson este profetul în viață al Domnului. Depun mărturie despre aceste lucruri, în numele lui Isus Hristos, amin. ■

NOTE

1. Doctrină și legăminte 84:26, 30; 107:14.
2. Alma 42:10, 13.
3. Alma 12:24.
4. Vezi Alma 8:14–18.
5. Vezi Doctrină și legăminte 122:9.
6. Doctrină și legăminte 121:43.
7. Doctrină și legăminte 13:1.
8. Vezi Doctrină și legăminte 107:14.

